

Arrest

nr. 299 873 van 11 januari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verliet Georgië in 2016 samen met zijn broer en diende verzoeken om internationale bescherming in, niet enkel Frankrijk en in Nederland, maar op 23 december 2019 ook in België.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 25 februari 2021 een beslissing waarbij het in punt 1.1. vermelde - in België ingediende - verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond werd bevonden. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 18 oktober 2021 (RvV 18 oktober 2021, nr. 262 374).

1.3. Verzoeker diende op 19 november 2021 in België een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal trof op 20 januari 2022 een beslissing waarbij het in punt 1.3. vermelde volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 17 mei 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Het beroep tegen de bijlage 13septies werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 22 december 2022 (RvV 22 december 2022, nr. 282 315).

1.6. Verzoeker diende op 20 juli 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 9 augustus 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 19 juni 2023 (RvV 19 juni 2023, nr. 290 489).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 31 augustus 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door PZ Antwerpen op 31.08.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: K.(...)

Voornaam: L.(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze Staten,

uiterlijk op 31.08.2023.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 31.08.2023 werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.03.2022 door PZ HEKLA omwille van feiten van vereniging van misdadigers, werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.05.2022 door PZ KASTZE voor winkeldiefstal en werd er een proces-verbaal opgesteld op 28.08.2023 door PZ Luik omwille van feiten van wapens.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 19.11.2021 werd bij beslissing van 21.01.2022 als niet-ontvankelijk verklaard of als ongegrond beschouwd.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene kan niet aantonen sinds wanneer hij in België verblijft. Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 19.11.2021, deze werd bij beslissing van 21.01.2022 als niet-ontvankelijk verklaard. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.05.2022 dat hem betekend werd op 17.05.2022.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.11.2021 dat geheractiveerd werd op 26.04.2022 dat hem betekend werd op 04.05.2022.

De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 31.08.2023 werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.03.2022 door PZ HEKLA omwille van feiten van vereniging van misdadigers, werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.05.2022 door PZ KASTZE voor winkeldiefstal en werd er een proces-verbaal opgesteld op 28.08.2023 door PZ Luik omwille van feiten van wapens.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 19.11.2021 werd bij beslissing van 21.01.2022 als niet-ontvankelijk verklaard.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 17.05.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging, van het recht om gehoord te worden en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"6.1. Persoonsverwisseling

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker op datum van 31.08.2023 administratief werd aangehouden door de politie en dat hij door hen werd gehoord.

De verzoeker betwist dit met klem.

Op 31.08.2023 werd de broer van de verzoeker, de heer Z.(...) K.(...), aangehouden door de politie.

De heer Z.(...) K.(...) misbruikte echter de identiteit van de verzoeker en stelde dat hij (...) K.(...) was.

Hij mocht vervolgens beschikken met de beslissingen bijlage 13 en bijlage 13sexies op naam van de verzoeker.

Uit de beslissingen blijkt dat deze nooit zijn ondertekend voor ontvangst door de verzoeker. Er wordt ook niet vermeld dat de verzoeker geweigerd zou hebben om te tekenen.

De raadsman van verzoeker richtte op 15.09.2023 het volgend schrijven naar de verwerende partij en de PZ Antwerpen:

“Geachte,

Ik heb de eer u te contacteren als raadsman van de heer L.(...), K.(...) (OV (...)) geboren op datum van (...) te (...) van Georgische nationaliteit. Hij legt mij een BGV en inreisverbod voor, genomen op datum van 31.08.2023 naar aanleiding van een administratieve controle door PZ Antwerpen van dezelfde datum.

Mijn cliënt was echter nooit administratief aangehouden op 31.08.2023. Het betreft zijn broer, de heer Z.(...) K.(...) (OV (...)) geboren op datum van (...) te (...) die zich uitgaf voor mijn cliënt.

De identificatie van de betrokken persoon is onzorgvuldig verlopen. De vingerafdrukken of foto's van beide personen werden niet vergeleken. Het bevel is bovendien niet voor ontvangst getekend noch werd er vermeld dat betrokkene weigerde te tekenen.

Mag ik u met aandrang verzoeken beide beslissingen zo snel mogelijk in te trekken en mij het bewijs hiervan te bezorgen.

Zo niet zal ik genooddaakt zijn om een verzoekschrift tot schorsing en annulatie in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Hoogachtend,

Kyrylo Storojenko

Advocaat”

(zie stuk 2)

Bovenstaand schrijven is zonder gevolg gebleven waardoor de verzoeker genooddaakt was om huidig verzoek tot schorsing en nietigverklaring in te dienen.

De identificatie van de aangehouden persoon is op uiterst onzorgvuldige wijze verlopen waardoor de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zonder op 31.08.2023 ooit aangehouden te zijn geweest.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm, de motiveringsplicht en de andere bepalingen opgesomd in het middel.

6.2. Bevel om het grondgebied te verlaten

6.2.1.

Indien uw Zetel van oordeel zou zijn dat het bevel weldegelijk rechtsgeldig en ten aanzien van de juiste persoon werd genomen, quod non, wenst de verzoeker volgende argument op te werken.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 van de wet van 15.12.1980.

Het artikel 7 van de wet van 15.12.1980. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

Bovendien stelt het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980. uitdrukkelijk dat de verwerende rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Bovendien werden de beginselen van behoorlijk bestuur niet nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet de verwerende partij zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat de verwerende partij in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er een individueel onderzoek werd gedaan naar de situatie van verzoekster.

6.2.2. Met betrekking tot het gedrag van de verzoeker

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde waardoor het bevel gerechtvaardigd is:

“Volgens het administratief verslag opgesteld door PZ Antwerpen op 31.08.2023 werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.03.2022 door PZ HEKLA omwille van feiten van vereniging van misdadigers, werd er een proces-verbaal opgesteld op 17.05.2022 door de PZ KASTZE voor winkeldiefstal en werd er een proces-verbaal opgesteld op 28.08.2023 door PZ Luik omwille van feiten van wapens.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

De verwerende partij houdt echter geen rekening met het feit dat de verzoeker niet voor deze feiten veroordeeld is. Gelet op het vermoeden van onschuld, vervat in het artikel 6 EVRM, kan er uit het feit dat de verzoeker het voorwerp is van een PV in de hoedanigheid van verdachte niet besloten worden dat hij de feiten ook effectief heeft gepleegd.

Het onderzoek is op heden nog lopende en de verzoeker heeft op heden, gelet op het geheim van het onderzoek nog geen toelating tot inzake of kopie name.

Er wordt in de bestreden beslissing geen enkele toelichting of context gegeven en niet gemotiveerd waarom de verzoeker, zonder veroordeeld te zijn en ondanks het vermoeden van onschuld een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

De verwerende partij slaagt er niet in aan te tonen dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

De artikelen 7 en 62 § 2 van de wet van 15.12.1980 en het artikel 6 EVRM zijn geschonden.

6.2.3. Met betrekking tot het artikel 3 EVRM

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot verzoekers gezondheidsproblemen het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart niet in een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoeker kampt met ernstige gezondheidsproblemen.

Hij heeft psychologische problemen en wordt hiervoor opgevolgd door een psychiater. Daarnaast heeft hij een verslavingsproblematiek waarvoor hij methadon en diazepam nam. Ondertussen is de verzoeker overgeschakeld op suboxone.

De verzoeker ontkent dat hij op heden geen medische problemen zou hebben. Hij is niet op een adequate wijze gehoord geweest en volhardt in het feit dat hij dit nooit op dergelijke wijze verklaard heeft.

Zoals hierboven aangegeven werd zijn broer gehoord die zich uitgaf voor de verzoeker.

De elementen aanwezig in zijn dossier wijzen er weldegelijk op dat hij ernstige medische problemen heeft.

De verwerende partij kan er bijgevolg niet zomaar vanuit gaan dat deze problemen op heden niet meer actueel zouden zijn.

De verwerende partij heeft niet de moeite gedaan om hun eigen administratief dossier open te slaan.

De verzoeker werd niet op adequate wijze gehoord door de PZ ANTWERPEN gelet op hierboven uiteengezette persoonsverwisseling en kon hierdoor geen “actuele” medische documenten voorleggen.

De Raad van State heeft in het arrest van 245.427 van 12.12.2019 geoordeeld dat het niet aan de vreemdeling is om een proactieve houding aan te nemen, maar dat hij uitgenodigd moet worden:

“Conformément aux exigences du principe général de droit « Audi alteram partem », l'autorité qui, comme en l'espèce, envisage d'adopter d'initiative un acte susceptible d'affecter défavorablement les intérêts d'un administré, doit l'inviter à faire valoir utilement ses observations avant la prise d'une telle décision. »

Het Europees Hof van Justitie heeft in het arrest C-249/13 van 11.12.2014 al gesteld dat het aan de overheid is om de betrokken vreemdeling in het kader van een voorgenomen nadelige beslissing te horen.

Het recht om gehoord te worden impliceert bovendien een zorgvuldige kennisname van de gegevens door de overheid en brengt een motiveringsplicht met zich mee:

“Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt

genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten

(zie arresten *Sopropé*, C-349/07, EU:C:2008:746, punt49, en *Mukarubega*, EU:C:2014:2336, punt47).

Dat recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (zie arresten *Technische Universität München*, C-269/90, EU:C:1991:438, punt14, en *Sopropé*, EU:C:2008:746, punt50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest *M.*, EU:C:2012:744, punt88) »

(HvJ, C-249/13 § 37 en 38)

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt verder dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 11-12-2014, *Boudjlida*, C-249/13; HvJ 18-12-2008, *Sopropé*, C-349/07; HvJ C-32/95, *Commissie/Lisrestal*; en *Mediocrurso/Commissie*; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003).

De stukken die medische problemen van de verzoeker staven bevinden zich in het administratief dossier. De verzoeker heeft bij de verschillende beroepen voor uw Raad medische stukken voorgelegd, daarnaast werd er ook een verzoek op grond van het artikel 9ter ingediend.

Op heden heeft de verzoeker zijn spraak verloren en kan hij zich zeer moeilijk uitdrukken. Het betreft vermoedelijk een neurologisch probleem dat op heden volop onderzocht wordt.

De verzoeker heeft een zeer kwetsbaar profiel.

Hij heeft tot op heden nog steeds recht op dringende medische hulp van het OCMW voor het volgen van een behandeling.

De verzoeker kampt weldegelijk nog steeds met een medische aandoening die bij stopzetting van de behandeling een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. Dit blijkt uit de attesten die zich in het administratief dossier bevinden.

De verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, het recht om gehoord te worden, de motiveringsplicht en het artikel 3 EVRM."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een schrijven van zijn raadvrouw aan de Dienst Vreemdelingenzaken van 15 september 2023 en een bewijsstuk in verband met dringende medische hulp (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3).

2.2. Het middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit verdragsartikel, dat betrekking heeft op het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zou schenden.

2.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat

de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.8. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Verzoeker weerlegt in zijn middel nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie”*. Verzoeker betwist evenmin dat zijn verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen. Deze vaststellingen volstaan in beginsel om aan verzoeker een bevel om het grondgebied af te leveren.

2.9. In zijn middel poneert verzoeker voorafgaandelijk dat niet hijzelf, maar zijn broer, die 10 jaar ouder is, zou zijn aangehouden op 31 augustus 2023. In dit verband verwijst verzoeker naar een mailbericht van zijn raadvrouw van 15 september 2023, gericht aan de gemachtigde van de staatssecretaris en de politiebeambte, waarin eveneens wordt beweerd dat zijn broer zich voor hem zou hebben uitgegeven (Verzoekschrift, bijlage 2). Verzoeker betoogt dat het om een ‘persoonsverwisseling’ zou gaan.

2.10. Uit de TARAP-borderel, dat in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker tijdens een nachtelijke interventie naar aanleiding van verdachte gedragingen zou zijn geïnterpelleerd door twee inspecteurs van de politie en werd ‘geïdentificeerd’ aan de hand van een foto op zijn GSM. Hierbij kon uiteraard onmogelijk op sluitende wijze worden geverifieerd of de betrokkene de juiste identiteit opgaf. Verzoeker beweert in zijn middel dat er sprake is van persoonsverwisseling en dat de identificatie uiterst onzorgvuldig is verlopen. Er dient evenwel rekening te worden gehouden met het gegeven dat de materiële vaststellingen van de inspecteurs, die zijn opgenomen in het administratief verslag, in beginsel gelden tot bewijs van het tegendeel. Bijgevolg volstaat verzoekers huidige blote bewering, dat zijn broer zich aan identiteitsusurpatie zou hebben bezondigd, niet om te besluiten dat er fouten zouden zijn gemaakt bij de identificatie. Verzoeker levert immers geen enkel begin van bewijs aan dat hij zich in de nacht van 30 op 31 augustus 2023 niet in de buurt van een ‘elektriciteitskast’ te Antwerpen ophield en/of op 31 augustus 2023 om 14.23 u niet op de Havanasite aan de Noorderlaan te Antwerpen vertoefde, waar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten aan de betrokkene ter kennis werd gebracht. Het wekt overigens verbazing dat de raadvrouw van verzoeker in haar mailbericht van 15 september 2023 meedeelt dat haar cliënt haar onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod heeft voorgelegd indien deze laatste daarvan nooit persoonlijk in kennis zou zijn gesteld. Bijkomend stipt de Raad aan dat het mailbericht dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat de gemachtigde van de staatssecretaris daarmee onmogelijk rekening kon houden. In weerwil van verzoekers beweringen

dient dus te worden aangenomen dat het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de juiste persoon werd genomen.

2.11. Met betrekking tot de overwegingen uit de bestreden beslissing dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met het strafrechtelijk vermoeden van onschuld uit artikel 6, tweede lid, van het EVRM aangezien hij voor de feiten uit de processen-verbaal niet werd veroordeeld.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar “(...) een proces-verbaal opgesteld op 17.03.2022 door PZ HEKLA omwille van feiten van vereniging van misdadigers, (...) een proces-verbaal opgesteld op 17.05.2022 door PZ KASTZE voor winkeldiefstal en (...) een proces-verbaal opgesteld op 28.08.2023 door PZ Luik omwille van feiten van wapens.”

Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Verzoeker stelt in zijn middel dat het onderzoek nog lopende is, maar toont niet aan dat hij onmogelijk betrokken kan zijn bij deze ernstige feiten, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins artikel 6 van het EVRM, artikel 7 van de vreemdelingenwet en/of de formele motiveringsplicht schendt door op grond van zijn vaststellingen een risico op schending van de openbare orde te ‘weehouden’. Ten overvloede stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat verzoekers kritiek gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing zodat de eventuele gegrondheid van zijn kritiek geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring ervan.

2.12. Verzoeker meent vervolgens dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een individueel onderzoek werd gevoerd naar zijn specifieke situatie. In dit verband werpt verzoeker de schending op van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling schrijft het volgende voor:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt betreffende de elementen uit het hierboven weergegeven artikel 74/13 van de vreemdelingenwet het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2.13. In zijn middel betoogt verzoeker dat hij psychiatrisch wordt opgevolgd en met een verslavingsproblematiek kampt waarvoor een onderhoudsbehandeling met suboxone loopt. Verzoeker stelt dat hij niet op adequate wijze zou zijn gehoord en daardoor geen actuele medische documenten zou hebben kunnen voorleggen. Verzoeker verwijst hierbij ook naar rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “voordat dit besluit wordt genomen”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

In de bestreden beslissing wordt gesuggereerd dat verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor ontkende medische problemen te hebben. Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker weigerde te antwoorden op de vraag betreffende zijn gezondheidstoestand. Er werd bijgevolg niet verder op dit aspect ingegaan en verzoeker kreeg niet de gelegenheid zijn actuele medische situatie nader toe te lichten alvorens jegens hem het huidige terugkeerbesluit werd getroffen. Niet elke schending van het recht om gehoord te worden geeft echter automatisch aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om zijn actuele medische problematiek te preciseren en aannemelijk te maken dat deze onverenigbaar zou zijn met het opleggen van een terugkeerbesluit. In zijn arrest van 19 juni 2023 naar aanleiding van het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing inzake verzoekers medische regularisatie-aanvraag, die overigens gebaseerd was op de psychische problemen en de middelenafhankelijkheid, die verzoeker thans ook in zijn middel aanhaalt, overwoog de Raad het volgende: *“Er heeft in het kader van deze aanvraag een onderzoek plaatsgevonden naar de vraag of verzoeker al dan niet lijdt aan een ziekte die hem verhindert te reizen of een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Er werd geoordeeld dat dit niet blijkt en dat er bijgevolg vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De gezondheidstoestand van verzoeker is blijkens het administratief dossier dus, voorafgaand aan de afgifte van het bestreden bevel, grondig onderzocht en beoordeeld in het kader van de verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij werd vastgesteld dat hij kan reizen en dat de voor zijn ziekte noodzakelijke medische zorgen voor hem beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst, zodat er geen medische tegenindicatie bestaat voor een terugkeer naar dat land.”* Door in zijn middel te verwijzen naar een document van het OCMW van Brussel betreffende de tenlasteneming van de dringende medische hulp (Verzoekschrift, bijlage 3), toont verzoeker aan dat hij niet bij machte is zich aan te sluiten bij een ziekenfonds, maar toont hij geen actuele medische problematiek aan die in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM, teweeg zou brengen, zoals ook door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wordt bevestigd.

2.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 6 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitging van onjuiste feitelijke en/of juridische gegevens of deze onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de situatie niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen schending van de rechten van verdediging of van het recht om gehoord te worden aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN